

Clopoțelul Primăverii

Flavius Laurian Duverna

Clopoțelul Primăverii

De sub mantia cea albă
A zăpezii-n ger presate,
S-a ivit... o floare dalbă
Prima 'n-a aurului salbă,
Cu petale-oval marcate.

Ea-i plăpândul... ghiocel,
Floarea dragă primăverii,
Și-așa gingaș... mititel,
Cu-al său dulce clopoțel
A sunat... sfârșitul iernii.

Chiar de este frig afară
Și de vânt încă mai bate,
Din crusta rece răzbate;
El e semn de primăvară,
Prima floare, între toate!

La toți el cu drag aduce
După iarna ce-a trecut
Cu-al ei avânt și tumult,
Bucuria scumpă, dulce,
Primăvara, c-a-nceput!

Dacă sufletu-ți vibrează
La prezența-i drăgălașă
În frumoasa lui cămașă,
Asta arată că veghează
Floarea mică și gingașă.

Ca un sol de veste bună
Primit este de-ori și cine
Cei ce-au suflete senine,
Cei ce-l caută, împreună
Văd prin el, dorințe pline.

El e scump și maiestuos
Pentru cei ce vor să vadă
În timpul de promenadă -
Cum căpșorul și l-a scos
De sub stratul de zăpadă.

Dumnezeu l-a programat
De-a vesti-al iernii sfârșit
Și pe drept, sol s-a numit,
Că s-a... desprimăvărat,
Dând semnalul mult dorit.

Flavius Laurian Duverna